

ET PORTRETT AV BENTE PEDERSEN, SKIBOTN

Av Carl Johan Bentsen

Bente Pedersen fra Skibotn, fra gården Apaja, er kjent langt utover Nord-Norges grenser. I juni i år, en av de vanlige regntunge dagene, var jeg og besøkte henne i hjemmet. Det var like før Markedsdagene på Skibotn, så det var også andre mediefolk tilstede for å intervjuer henne. Jeg begynner ganske enkelt å spørre Bente om hun vil fortelle litt om seg sjøl.

- Eg er vel en sånn vanlig, typisk nord-tromsing, som har røtter som går tilbake til alle folkeslagene her oppe. Derfor bruker eg å definere meg som en Nordkalottcocktail. Eg er født i en heilt vanlig familie - eg gikk på gymnaset, språklinja, i Nordreisa. Eg har lærerskolen fra Tromsø, og etter det har eg vært lærer i 5 år. Første året jobba eg på Vannøya, og etter det åka eg tilbake til Storfjord, og var lærer her nokken år. Så flagga eg ut og begynte å skrive på heiltid. Eg har skrive Raija fra 1983/84, i 1989 blei eg fulltidsforfatter, og etter Raijabøkene har det blitt en del andre bøker etterkvert. Eg har skrive tilsammen 53 romaner, et x-antall noveller, dikt, et skuespill og sånne ting. Sånn sivilt så er eg gift med Martin, og vi har ei datter på 8 år som heter Tine. Eg er ei heilt vanlig kjedelig kjerring fra Nord-Troms.

- Ei vanlig kjedelig kjerring fra Nord-Troms, sier du, men det må vel være ei åre i denne vanlige kjedelige kjerringa fra Nord-Troms som får ho til å skrive over 40 Raijabøker?

- Ja, eg er veldig opptatt av historia til folk på Nordkalotten, eg er voksen opp i en fortellertradisjon, bruker eg å si. Eg har vokse opp i en familie der folk var flink til å fortelle historia til dem som gikk her før oss. Eg hadde ei mormor som bestandig fortalte om forfedrene våre, så sånn er eg blitt opptatt av historie. Det var en stor skuffelse for meg å oppdage at når eg kom på skolen så sto det ikke nokka om dem i historiebøkene. Så eg leste ikke nokka om Nord-Troms og Finnmarks historie før eg kom på gymnasset. Då fikk vi ei bok om oss, og då begynte historia å bli spennende. Då begynte eg å skjønne de store

linjene i verdenshistoria også. Etter det har eg leita og leita i det stoffet som finnes, i arkiver. Eg har stått på hodet og blåst støv av ting, og skjønt kor mye stort småfolk her oppe har gjort. Det er det eg har hatt lyst til å fortelle videre.

- Ja, for når du gikk til bunns i stoffet til Raijabøkene, så måtte du vel få tak i mye lokalhistorie fra dette området, fra heile Nordkalotten?

- Ja, det er klart - eg har jobba med heile Nordkalottområdet, også Nord-Russland, kor eg har lest det som har vært å finne - og eg har grove i arkiv, som sagt, for å forstå. Eg har lest dødsprotokoller, og alt mulig rart, og reist rundt omkring og sett, og prøvd å innbille meg kordan det var på de forskjellige plasse-
ne. Det er klart du er nødt til å vite en del mer enn det du skriver, så eg har lært en veldig masse, og eg er blitt veldig ydmyk overfor de folkene som har holdt til i området, og holder til her den dag i dag.

- Du, finner du mye lokalhistorisk stoff i din egen hjemkommune, Storfjord?

- Ja, de har vært flink på museet å samle saker og ting - men vi har og mange flinke folk i Storfjord og i Skibotn som kan fortelle, så eg har snakka mye med eldre folk, de har fortalt mye. Eg har kanskje ikke

skrive ned så mye, men eg har en god del liggende i hjerne-kista mi. Det er ting som eg plukker ut derfra, og eg tar med historier eg har hørt - det er ting som eg bruker.

- Du sa innledningsvis at du var en slags cocktail - det er jo en slags sammenblanding av forskjellige ting. Men var det viktig for deg å skrive akkurat den historia om Raija, for du må jo vite at du har røtter i Finland?

- Ja, for meg så var det viktig - det var ei historie som ikke var kjent for store deler av Norge. Vi visste det jo her oppe - men då eg kom ned til Oslo så fortalte eg at eg var delvis kven og same, og at det var altmulig rart i meg. Så spurte de: Kven, ka slags same er det? Då blir eg så oppgitt at når folk med universitetsutdannelse ikke veit nokka om det, då må du sitte der nede og forklare - då var det bedre å forklare det ved å skrive eventyr for voksne. Det er en slik lystbetont læring - en slags snikpedagogisering.

- Så du har egentlig fått bruk for pedagogikken din etter at du slutta som lærer?

- Ja, eg må si at læreren har mange måter - mange muligheter her i livet. Det finnes mange kreative lærere, så vi har vel kanskje nytte av det vi lærte, det

Raija är som en främmande, exotisk fågel i sitt nya hemland på nordkalotten. Nöden i det krigshärjade Finland tvingade hennes föräldrar att sälja henne till en norsk familj. Raija möter 1700-talens Norden - en värld full av mystik och övertro. Raijas nya dag är hård och skoningslös - men ger också liften om en begynnande kärlek i ljusa, varma nätter...

raiija

raiija 1 främmande fågel

bente pedersen

främmande fågel

BENTE PEDERSEN är ett världset namn från norska veckopressen, trots sin unga ålder - 26 år. Hon är utbildad till lärare och arbetar i skolan - vid tiden av sitt skrivande. Bente Pedersen är av finsk härkomst, som Raija, och hon skildrar en natur och en landsdel som hon känner från berättelserna. Främmande fågel är hennes första roman i den nya spännande serien om Raija.

Ca-pris **29:50** Bokenöje ab
ISBN 91-7710-198-7 9 789177 101987

88-03

FÖRSTA BOK I NY SERIE

Bentes første bok utgitt i Sverige.

trur eg heilt sikkert.

- Men, du, hva kommer det av at Raija i enkelte kretser aldri blir heilt «stuerein»?

Har det noe med utforminga av boka å gjøre - eller at det er såkalt kiosklitteratur - og hva er så galt med det da?

- Det ligger på tradisjonen til kiosklitteraturen - at kiosklitteraturen i seg sjøl ikke er «stuerein» - det ligger på det at det kommer ut veldig mange bøker - det har med måten du skriver på å gjøre - du legger deg på et litt anna nivå enn når du skal gå veldig dypt. Det er klart, det er ikke Hamsun på det språklige plan, og det er ikke det på det psykologiske plan heller - eller på det tematiske plan. Eg har skrive for å underholde. Og underholdning har ikke blitt sett på som førsterangs innen litteraturen. Det er «streit» når det gjelder film og musikk - men fremdeles er underholdning en annenrangssak innen litteraturen. Det er ikke dermed sagt at det er lettere å skrive slik eg gjør, eg synes man arbeider seriøst nok. Men dessverre det har ikke den samme statusen.

- Hvor lang tid må du bruke på ei sånn bok - på ei Raijabok - fra ideen er der - du skal undersøke en god del - så kan du begynne å skrive råmanus og deretter finskriving?

- Det tar tid med research/undersøkelse, det er det som tar mest tid, så det jobber eg veldig grundig med. Det kan ta 2 til 3 måneder fra eg begynner å samle stoff og går der og tenker. Eg er avhengig av å tenke, eg noterer ikke så mye, eg tenker ei bok. Men fra eg setter meg ned med PC-en og sitter der fysisk og skriver så tar det to - tre uker med råmanus, så jobber eg kanskje to uker. En måneds tid på utskrivning - så det vil ta en 3 - 4 måneder før eg er ferdig. Eg kjenner jo mange seriøse forfattere som også skriver bøker på 3 - 4 måneder, men det sier de ikke høyt.

- Men når du skriver en serie, som disse Raijabøkene, har du da et press på deg fra oppdragsgiveren om en bestemt dato å være ferdig?

- Når en serie begynner å rulle så skal det komme ei bok annenkver måned. Og eg burde levere til det - men de første årene makta eg ikke det, så det ble fire bøker i året, men etter det for å holde flyten så var eg nøyt, for ikke å miste lesere, då måtte eg levere slik at det kom ei bok annenkver måned. Det var stritt mens eg hadde en jobb ved siden av. Då satt eg veldig mange netter og skreiv natta på tamp og gikk på jobb dagen etter - det var ikke en måte å leve på. Det var utrolig godt å kunne sette seg ned og bare skrive. Då fikk eg også et forsprang, og etter at eg slutta som lærer så har eg alltid hatt et halvt års forsprang.

- Raijabøkene foregår på Nordkalotten - men det betyr vel ikke bare at dette leses av folk på Nordkalotten? Hva slags tilbakemelding får du fra det lesende

publikum?

- Det er jo en del som tar kontakt etterpå - eg får en del brev - en del telefoner. Det hender jo også at eg treffer folk sånn rent fysisk. Stort sett kommer vel responsen fra folk nordpå. Eg er forbausa over kor mange eldre folk det er som har tatt kontakt med meg. Disse har då fortalt at det var fint at nokken endelig skreiv om oss - de har funnet tråder tilbake til nokka dem sjøl har hørt om sine folk. Så det er utrolig mange historier eg har fått på telefonen etterpå om folk som forteller om at sånn kom min bestemor, sånn kom min mor, min oldemor hit. Eg føler jo at unge mennesker er begynt å bli interessert i historia pga dette. Når eg får slike tilbakemeldinger, då blir eg forferdelig glad. Då føler eg at de er med på å leite sine røtter også, og blir stolt av besteforeldrene - oldeforeldrene.

- Men når du skriver 40 bøker i en serie, blir det noen ganger gjentakelser?

- Det blir det sikkert. Det er jo omkring 10.000 sider, sjøl om det tar 10 år å skrive dem - det er klart at du tygger de samme tingene oppatt - men du må jo pakke det inn slik at det ikke merkes så godt. Men eg føler vel at eg etterkvert er blitt flink til å pakke inn.

- Du bor jo på gården Apaja i Skibotn. Er du fysisk her når du skriver om Raija som kommer fra Finland? Dine egne folk har jo kommet over til dette stedet fra Finland. Er det noe av deg sjøl som er med i dette - eller er det oppdiktete personer?

- Det er nødt til å være oppdiktete personer. Du kan ikke leve med dette og legge deg ut sånn sjøl. Eg skulle ha vært bra dum hvis eg hadde gjort det. Og eg føler heller ikke at eg er det. Eg skaper mine personer - eg jobber veldig mye med å tenke dem igjen - finne ut kossen dem er - bli kjent med dem. Eg bruker å si at om ho Raija hadde banka på døra og spurt om ho kunne komme inn, så hadde ikke eg blitt så forbausa. I den tida du sitter og skriver om dem - jobber med dem - då er de så å si fysisk virkelige for deg egentlig. Det er så absurd å si det for folk som ikke opplever det sjøl, men eg kan sitte og diskutere personene mine med andre folk som skriv - og vi opplever dem som virkelige. Eg har en kollega i Hallingdal som eg diskuterer veldig mye med - Margrete Lerum. Det har vært veldig godt å ha en kollega som eg kunne snakke med om disse tingene - for det er ingen andre som egentlig forstår det. Dem er virkelig - dem går i dette landskapet når eg skriv - eg ser dem for meg - eg har brukt landskap som eg kjenner. Når eg ikke har kjent landskapet, har eg gått og lært meg det. Når eg jobba med Arkhangelsk, så hadde eg veldig mye å gjøre for å finne ut kossen byen så ut på den tida eg skreiv om. Det var utrolig spennende.

- Har du noen forbilde som forfatter når du skriver i denne sjanger - har du et skrått blikk på Margit Sandemo?

- Eg har prøvd å være så ulik ho Margit som mulig - det er klart at Margit kom først - ho tråtte opp stiene for oss og gjorde det mulig for oss å skrive. Hadde ikke Margit slått an med Isfolket hadde ingen trudd at det hadde vært et marked for dette, historie som er bygd på norske ting. Ho har vært nyttig å ha, ho har gjort det lettere for oss andre, men Margit skriver på sin måte, og vi andre vil gjerne bli kjent ut fra den vi er, ikke for at vi skal være nokka ny Margit Sandemo. Margit er oppegående og skriver på sitt vis - vi skriver på vårt vis.

- Du har jo alltid navn på disse personene dine med endelser. Hva med personnavnene?

- Då eg skapte Raija ville eg ha et navn som var lett, som en kunne uttale i Norge. Et navn som en ikke kunne assosiere med disse typiske navnene fra Finland - Marja og Liisa. Min mamma kjente ei dame som hette Raija så eg syntes det var et flott navn. Det kom som er piskeslag, og det sto så godt til Ruija (Havlandet), og ho måtte heite det, syntes eg.

Men etter at ho Raija hadde rulla og gått ei stund, traff eg ei Raija fra Finland som kunne fortelle at eg hadde bomma litt. Raijanavnet kom til Finland rundt 1940 med de finnlenderne som flytta fra de områdene som russerne fikk, og dem hadde en helgen som hette Raisa som var veldig populær, innenfor demmes ortodokse religion. De forfinsket dette Raisanavnet til Raija, og Raija ble veldig populært i en 10-årsperiode. Det dukka opp igjen omkring 1950 - 1960.

Det har gått i bølger - men det fantes ikke Raija på 1700-tallet - men det må du ikke fortelle videre.

- Den neste dama du har, ho Anna, hvem var ho, eller hvem er ho?

- Anna blir født på 1840-tallet, i Skibotn. Ho er ei heilt vanlig fiskerbondedatter. Når ho er tretten år sitter ho på markedet og selger votter, slik som kvinnfolkan pleide å gjøre. Ho treffer en samegutt fra Jukkasjärvi, han Ande. Det oppstår en slik markedsforelskelse. Disse to kommer fra to heilt forskjellige miljø - ingen av dem kan vel egentlig bryte opp - det ville vel ha vært en Hollywoodløsning å gjøre det. Det blir et brudd der. Ho er 18 år og får en unge som han ikke veit nokka om. Ho er nøyt å gifte seg med en kven fra Skibotn. Det var liksom den eneste muligheten ho hadde. Ho lever det livet ho er nøyt å leve. Det er ikke nokka glamorøst med ho Anna - ho Anna får 15 onga - og lever som kjerringer flest gjør - men etter 22 år så sitter ho fremdeles på markedet og selger sine votter - og då kommer han

Ande igjen. Då har du liksom det møtet mellom dem - kofør ting blei som det blei. Det er ikke mulig å lage nokka Hollywoodløsning ut av dette - men denne gangen får ho Anna ta et valg.

Boka er om Anna, Anna sitt liv. Om det valget ho egentlig får lov til å ta. Det er ingen lettvinde løsninger, men eg trur heller ikke at livet er sånn at det er lettvinde løsninger. Eg føler vel at Anna er min roman - den romanen eg er gladest i.

- Men personlig føler jeg at ved Anna er du plutselig blitt mer «stuerein».

- Det kan godt hende. For i Anna fant eg vel min måte å fortelle på. Eg fant et språk som plutselig lignet denne nord-tromsmåten å fortelle på. Og Anna har vel kanskje en spesiell fødsel som roman. Eg skreiv et skuespill for teatergruppa eg er med i, Skibotn Teateramatører. Eg skulle skrive om markedet - eg plukka en masse glimt fra lensmannsprotokollene fra Skibotn Marked. Episodene som finnes der er henta fra markedet.

Eg måtte ha ei rammehistorie, og dermed blei Anna og Ande født. Eg skreiv denne saken, og når vi skulle øve inn dette spurte de personene som skulle spille Anna og Ande: Kofør blei dem sånn?

Eg gikk heim etter øvingene og skreiv ned kofør det blei sånn. Då satt eg plutselig med 6 kapittel, så dem fikk ett kapittel etter kver ny øving.

Vi øvde veldig intenst før denne fakkelfstafetten før OL i 1994. Heile jula før øvde vi - eg gikk heim i romjula og skreiv ett kapittel - kom så neste dag - så leste dem : Ja, no skjønner vi litt mer.

Då fakkelfstafetten kom hadde eg 8 kapittel.

Då syntes eg at det var litt bortkasta og bare la dem bli liggende, så eg skreiv resten ut fra det skuespillet eg hadde. Då var det blitt en bitteliten roman.

- Er det et aktivt amatørteaterlag i Skibotn?

- Jo, det er ei veldig fin lita gruppe. Gruppa blei starta for en 4 - 5 år siden.

Det er vel en 15 mennesker med - det er ca 10 stykker som har vært med heilt fra starten av. Vi kjører en revy kvert år. Vi møtes i august og revyen settes opp i første helga i november.

Når vi møtes i august så har vi ingenting - det heile gjøres i nokken hektiske måneder.

Vi er ei veldig fin gruppe som jobber veldig hardt - vi jobber fint i lag. Vi holder godt sammen og veit kor langt vi kan drive kverandre før vi blir vanvittige og river håret av kverandre.

Vi føler at det er spennende det vi gjør.

- Jeg har jo sett Bente som revyartist på scenen i Skibotnhallen under feiringa av 50-årsdagen til Ailoash, Nils Aslak Valkeapaa. Men hvordan var det å spille den spesielle kjerringa fra Skibotn?

- Eg har ei dame som heiter Agate. Det starta som en sak der vi bant en revy sammen. Vi skapte då to kjerringer, ho Agate og ho Hansine. Dem er to minstepensjonister som mener det meste om mangt. De sier det på sin måte, og de tolker ting på sin måte. Det er utrolig kor mye du kan få sagt når du legger det i en sånn skikkelse. Eg synes det er veldig festlig, ho Agate er en person eg er glad i.

- Du har ei anna dame - du er fremdeles i det historiske miljøet - det er ho Sara - hvordan ble ho Sara til?

- Ho Sara blei til fordi eg hadde lyst til å skrive nokka om Bolagstida. Om den tida då engelskmennene frakta krigsutstyr til Russland over Skibotn gjennom Finland under Den første verdenskrig. Det er jo ei sånn vanvittig historie som ikke er kjent i det heile tatt. Det er jo en del av krigshistoria også. Det er Norgeshistorie, for ikke å si europeisk historie. Men folk flest veit ikke om det. Nokken her opp veit om historia. Ho Reidun Mellem skal ha all ære og mange stjerner i marginen for at ho gikk inn og fant den historia og ga den ut på eget forlag, og skreiv faktahistoria først.

Det er klart at ho når ei lita gruppe her oppe. Då følte eg at eg kunne gå ut å gjøre denne historia kjent for veldig mange, ved å skrive et eventyr inn i den. Eg bruker Bolagstida som ramme. Eg holder meg nær den faktiske historia, men eg baker inn en skikkelse, ho Sara, ei jente som er kusk i denne historia.

Eg veit at det fantes en del kvinnelige kuska. De må jo ha vært ganske spesielle persona.. Med å bake inn ho Sara får eg ei eksotisk historie - det blir et eventyr det også.

- Du bruker ofte ordet eventyr når du skal beskrive det du skriver. En tanke som har slått meg: Er det derfor, når du bruker ordet eventyr, at du ikke blir oppfattet som heilt «stuerein»? Skal man oppfatte dette som et eventyr - og da er det ikke sant?

- Det er vel det. Det er en teknikk. En teknikk der du blander det som skal underholde sammen med det som er fakta. Det var jo en del folk som sa då eg begynte med Raija: Kan man lage underholdning av dette her? Det synes eg at man kan!

Det at eg ikke er «stuerein» har med sjangeren å gjøre.

- Den siste dama du har et forhold til - og kanskje et forhold du jobber deg inn mot - er ho Rosa. Dette er vel også ei sterk kvinne?

- Ja, Rosa er vel kanskje den særreste av alle dem eg har jobba med så langt.

Det blir bare vanskeligere og vanskeligere med årene.

Rosa er kokk ved Kåfjord gruver i Alta på 1800-tallet. Eg har lenge hatt lyst til å skrive om gruvehistorie i Nord-Norge. Eg valgte Alta for då

slapp eg å gjøre så mye research.

Eg hadde og lyst til å jobbe med Ankerlia i Birtavarre, men det blir et sånn stort arbeid at det ser eg meg ikke tjent med å begynne på. Eg finner mye faktamateriale om det som har skjedd i Kåfjord (Alta). Det sparer meg for en god del arbeid.

Det har vært ei veldig spennende historie - du ser kontrastene godt mellom Europa og Nordkalotten. Når du finner et slikt miljø som er så isolert, og putter en kvinneskikkelse oppi dette, ja, då må det jo bli spennende!

På samme tid skal ho Rosa være en person som står utenfor det samfunnet ho kommer fra og det samfunnet ho kommer inn i der oppe. Ho blir en dypere skikkelse enn dem eg har jobba med så langt. Eg jobber fremdeles med kem ho er, kossen ho er. I store trekk så veit eg ramma rundt historia, eg veit omtrent ka eg skal skrive om, men Rosa har eg ikke riktig enda. Eg leiter litt enda.

- Du har jo 40 Raijabøker, ei Anna, du har 6 Sara. Rosa, har du noen tall for henne?

- Eg har sagt til forlaget mitt at det vil vel foreligge mellom 10 og 15 bøker, 15 er et absolutt maks.

- Nå har jo du drevet på med dette i 10 - 11 år. Bente du er jo bare 34 år - du får sikkert mange leveår framover. Du kan vel risikere å komme opp i et tall på mye over 100 når det gjelder bøker?

- Joda, det ligger vel an til det, men eg har lyst til å skrive så lenge det er gøy å skrive, og så lenge det er ting eg holder på med som eg føler eg kan stå inne for. Kor mye det blir det interesserer meg egentlig ikke - og ka slags sjanger det blir det er ikke så interessant det heller, men at det er riktig for meg mens eg gjør det.

Eg synes det er gøy å eksperimentere med sjangere, det er gøy å eksperimentere med språket.

Etterkvert har språk blitt veldig viktig for meg. Det er spennende. Før var det bare å lage ei historie. Det har vel vært ei naturlig utvikling på det området. Eg er kjempeglad for at eg enda er istand til å utvikle meg.

- Men dette må ha blitt et alvorlig omfang. Jeg vet ikke om du har noen tall for hvor mange bøker det totalt er kommet ut? Hvor mange kubikk kan det dreie seg om?

- En fyr på forlaget regna ut for meg at hvis dem stabla alle Raijabøkene eg har solgt i Norden inn i trailere så ville det bli mellom 15 og 20 trailerlass. Då snakker vi om «doble» trailere.

Då gir det et lite bilde på produksjonen. Det skremmer meg litt!

Men du verden det er gøy!

- Det er gøy sier du, men det må vel gi deg noe økonomisk?

- Det gjør det jo. Eg har det romslig økonomisk sett. Mer romslig enn folk flest i Nord-Troms. Eg er veldig takknemlig for det. Det er ikke alle som har en jobb som kaster så mye av seg. Eg veit at det er ikke alle trær som veks inn i himmelen. Eg prøver å leve nøkternt!

Du kan ikke lage et Hollywood i Nord-Troms.

- Hvordan ser folk flest på deg? Er du forfatteren i Nord-Troms? Blir du sett på som ei dame med «nykker»? Er det ok å være forfatter og komme fra Skibotn?

- Det er ok å være forfatter og komme fra Skibotn. Eg er Bente her. Her aksepterer folk meg som den eg er. Det er heilt klart at i nokken miljø vil du alltid finne nokken som snakker om deg uansett ka du gjør. Og hvis du er redd for å bli snakka om så bør du vel ikke gjøre nokka som er annerledes. Eg er ikke redd for det. Eg er ikke redd for å være annerledes. Eg er ikke redd for å være den eg er!

Eg synes det egentlig er mye bedre å være forfatter og komme fra Nord-Troms enn å være forfatter å komme fra Oslo. For eg føler at når eg kommer ned dit så blir det et sånn stjernestempel. Då skal du leve opp til et eller annet. Du skal leve opp til en masse forventninger, kossen en forfatter skal være og alt det der. Det fikser eg ikke. Eg er ikke en sånn medianisse. Eg er Bente, eg er sånn som eg er, og det får eg lov å være her heime!

-Bente, du har vært med i redaksjonen i Årboka, Menneske og miljø i Nord-Troms. Hva betyr et slikt hefte, ei slik bok, for Nord-Troms?

- Eg synes at Årboka er en blomst i Nord-Troms. Den var en av kildene eg hadde til å lære nokka om historia i Nord-Troms då eg var yngre. Det er så godt at folk har et sted der de kan skrive, fortelle om ting som har hendt. Det behøver ikke å være så innmari litterært, men at dem har en kanal for å komme ut med ting dem har på hjertet, for å komme ut med sin skrivetrang. Eg synes det er viktig at dem får lov til å fortelle historia si.

Det har vært veldig deilig å kunne se bilder fra gamle

daga. Det har vært en kanal for dem som har vært her før oss. Det synes eg at Årboka har all ære av. Boka har trekt fram ting som har vært ukjent. Årboka har vært med på å skape en sånn stolthet - en ryggrad i Nord-Troms. Det er flott - eg håper at Årboka vil fortsette med det.

- Hva med dikt, Bente, driver du med dikterisk produksjon?

- Eg har puska litt med det - eg er en dilletant uti faget, det må eg bare si. Eg drømmer vel om å komme ut med noen dikt en eller annen gang. Men dikt er nokka av det vanskeligste du kan skrive. Det står så nakent - ordene må ned til den harde kjernen. Du må inn til beinet.

Det er vanskelig når du er vant til å skrive veldig mye ord.

Men eg liker kontraster, så derfor synes eg dikt og noveller er veldig spennende.

- Til slutt: Jeg har ikke spurt deg om det ligger noe politisk bak disse kvinnene dine? Er det noe politikk å spore bak?

- Eg synes det er viktig å skrive om damer - sterke jenter. Eg veit at eg treffer veldig mange unge jenter, mange unge jenter i dag som har Cindy Crawford og Julia Roberts som ideal. Det synes eg er fryktelig synd. Det er synd at vi skal ha jenter som har som ideal jenter som har silikon både her og der. Det skal heile tida gå på det ytre. De verdiene er det eineste som betyr nokka.

Vi må tenke på at vi har kvinnfolk på Nordkalotten som har båret denne landsdelen på ryggen. De var kanskje ikke så veldreid og velforma, men du verden så flotte dem var likevel. Kvinnfolk som har gjort nokka og som er nokka i verdi av seg sjøl, både ytre og indre sett, kor det er en heilhet mellom det.

Eg håper at jentene kan og vil skjønne det at du kan være deg sjøl i alle fasetter på alle vis, på godt og på vondt og ikke behøver å gjømmе nokka av seg sjøl. Kunne være jente og være stolt av det å være jente. Det håper eg at eg treffer!